

Ik maak dan een soort eindverslag voor de opdrachtgever. Die administratieve bezigheden zijn niet het favoriete onderdeel van mijn werk, maar het is logisch dat klanten, die een hoop geld betalen voor mijn diensten, redelijkerwijs mogen verlangen dat er verantwoording wordt afgelegd over het resultaat en vooral mijn onkosten.

Met een druk op de knop start de computer op. Uit automatisme loop ik meteen door naar het koffieapparaat. Na een paar seconden komt de volautomatische espressomachine tot leven en binnen een minuut staat er weer een dampende bak koffie klaar. Misschien moet ik wat minder koffie drinken, flitst er door mijn hoofd als ik een flinke teug neem.

Vanuit het raam kan ik net de ingang van het gebouw zien en heb ik zicht op de parkeerplaats. Het gebouw heeft al jaren geen receptioniste meer en bezoekers kunnen zich melden via de intercom in de hal. Zoals ik al aangaf is de glans er een beetje af.

Terwijl ik mijmerend voor het raam sta, gaat de telefoon.

'Met Andreo, goedemorgen.'

'Met Johan Wittenberg. Ik zou wat willen weten over uw diensten?'

'Kunt u mij vertellen waar u naar op zoek bent? Mijn dienstenportefeuille laat zich wat moeilijk samenvatten in een paar zinnen.'

'Dat is nogal moeilijk te eh... kan ik op uw discretie vertrouwen?'

'Meneer Wittenberg. In mijn vak is vertrouwen en discretie een van de belangrijkste aspecten. Wat zou ik voor u kunnen betekenen?' Een korte stilte.

'Ik heb het vermoeden dat een dierbare van mij verslaafd is geraakt aan verboden middelen. Als ik hem daarmee confronteer, ontkent hij dit glashard. Ik zou het bewijs willen hebben van zijn gebruik en welke middelen hij gebruikt.'

'Ik denk dat ik daarbij wel kan helpen, maar ik moet u er wel op wijzen dat dit, afhankelijk van de omstandigheden, in de papieren kan lopen. Hoe is uw relatie tot die dierbare?' Weer is het stil aan de andere kant van de lijn. Ik wacht even, maar ik krijg geen antwoord.

'Meneer Wittenberg, ik begrijp dat dit voor u allemaal erg gevoelig ligt. Misschien is het beter als we een afspraak maken, zodat we dit rechtstreeks kunnen bespreken en niet via de telefoon.' Ik hoor een opgeluchte zucht door de telefoon. Alsof er een last van hem afvalt.

‘Dat zou ik op prijs stellen. Ik zal vanavond met mijn vrouw overleggen wanneer dat het beste uitkomt. Ze wil er graag bij zijn. Ik bel u zo spoedig mogelijk terug.’ We beëindigen het gesprek. Deze man klonk oprecht bezorgd en ik snap ook waarom hij niet naar de politie wil met zijn verhaal. Vermoedelijk betreft het een zoon of schoonzoon.

Het is tijd om een oude collega bij de politie te bellen. Die waardevolle contacten moet je warm houden. Ik heb gelukkig nog genoeg collega's die me niet in de steek hebben gelaten na mijn abrupte vertrek bij de politie. Ik toets een nummer in en na een paar seconden klinkt de bekende, raspende stem van Leo aan de andere kant.

‘Alex. Wat een verrassing, oude vriend. Wat kan ik voor je doen?’ Ik glimlachte en leun achterover.

‘Hé Leo, ja, ik dacht, het is weer eens tijd dat we bijpraten, weet je? Moet niet té routineus worden, toch?’ op lichte toon, maar Leo herkent de onderliggende nieuwsgierigheid er wel in.

‘Routineus, zeg je?’ Leo grinnikt droogjes. ‘Ik ken je langer dan vandaag, Alex. Waar zit je achteraan?’

‘Ach, net een opdracht afgerond,’ zeg ik schouderophalend, al weet ik dat Leo dat niet kan zien. Leo geeft een korte lach.

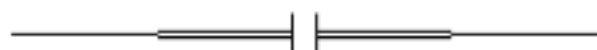
‘Ik ken jou Alex, dat wil zeggen dat je op zoek bent naar een nieuwe klus.’

‘Nou ja, nieuw werk is welkom, maar ik heb genoeg omhanden,’ zeg ik op nonchalante toon.

‘Het is rustig op dit moment Alex, wat denk je ervan om ergens deze week een biertje te doen. Een beetje bijpraten, zoals vroeger.’

‘Ah, vroeger,’ antwoord ik. ‘Wat dacht je van komende donderdag, dezelfde plek als altijd? Ik doe de eerste ronde.’ Leo lacht.

‘Afgesproken, dan doe ik de tweede ronde en de rest zien we wel.’

Het is eind van de middag als mijn telefoon weer gaat.

‘Met Andreo, goedemiddag.’

‘Met Marlena Janssen van de stichting “Privacy First Priority”.

Spreek ik met Alex Andreo?’

‘Daar spreekt u mee, mevrouw, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Laten we niet te formeel doen, ik heet Marlana. Ik heb dit telefoonnummer van een kennis, die mij heeft verteld dat je zou kunnen helpen bij een ingewikkeld probleem.’

‘Ik hoop het, wat is het probleem?’

‘Het heeft te maken met genetische technieken. Ik bespreek het liever niet in detail over de telefoon. Kunnen we op korte termijn een afspraak maken, bij voorkeur morgen al.’

‘Er is haast bij?’

‘Nogal.’

‘Kun je iets meer over het probleem vertellen, ik ben niet zo op de hoogte van genetische technieken.’ Het blijft even stil, ik hoor duidelijk auto’s op de achtergrond voorbij rijden. Marlana staat vermoedelijk op straat te bellen. Haar stem klinkt gedempt en onzeker, ze komt gespannen over.

‘Het gaat over zaken die het daglicht niet kunnen verdragen. Experimenten met genetische manipulatie en grove privacyschendingen. Naar de politie gaan is nog geen optie. We hebben documenten ontvangen, maar ik weet niet of die betrouwbaar zijn.’ Marlana klinkt oprecht en aan haar stem is te horen dat ze zich grote zorgen maakt.

‘Kun je wat meer vertellen over die documenten? Is het bekend van wie die afkomen?’

‘Ik bespreek dat liever niet over de telefoon.’ Ik merk dat verder aandringen geen zin heeft en kijk in mijn agenda.

‘Is morgenochtend rond 10 uur mogelijk? Laten we afspreken op mijn kantoor, dan kunnen we ongestoord alles bespreken.’

‘Dank je. Ik zal er zijn en neem de documenten mee, tot morgen.’ Dan wordt de verbinding verbroken.

Ik zoek op het internet naar informatie over de stichting. Al snel beland ik op hun internetpagina:

Privacy First Priority: Voor jouw recht op privacy

Stichting Privacy First Priority zet zich in voor de bescherming van jouw persoonlijke gegevens en vrijheid. Door onafhankelijk onderzoek en krachtige campagnes brengen we privacy-schendingen aan het licht en strijden we voor eerlijke regelgeving. Of